

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

6.

A Kúria K&H Bank Zrt. (Budapest) felperesnek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest) alperes ellen verseny ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 11.K.30.245/2010. számon indult perben a Fővárosi Ítéltábla 2011. február 23. napján 2.Kf.27. 628/2010/5. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 19. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.628/2010/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 80.000 (azaz nyolcvanezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felperes viseli a lerótt 2.400.000 (azaz kétmilliónégyszázezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2005 őszétől 2001 áprilisáig bocsátott ki CDO kötvényeket, mely tevékenységét a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete (a továbbiakban: PSZÁF) és az alperes is vizsgálta. A PSZÁF 2009-ben befektetői jelzések alapján megindított vizsgálat eredményeként 2009. április 1-én meghozott III/PJ-B/21/2009. számú határozatában felszólította és figyelmeztette a felperest a tőkepiacról szóló 2001.évi CXX.törvény (a továbbiakban: Tpt.)

Kfv.II.37.340/2011/5.szám

előírásainak betartására és 10.000.000 forint bírságot szabott ki a Tpt. 115.§ (1) bekezdés a) pontjának és 54.§ (1) bekezdésének megsértése miatt.

Az alperes 2009. április 28-án hivatalból megindított versenyfelügyeleti eljárásában 2009. december 10-én meghozott, Vj-58-28/2009. számú határozatában megállapította, hogy a felperes 2005 októbere és 2007 májusa között a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított az általa értékesített CDO kötvények ún. Tájékoztató leírásainak alkalmazásával, ezért a felperest 40.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte. Az alperes hatáskörét a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 45.§-ában foglaltakra alapította.

A felperes - alperesi hatáskör hiányát és a határozat semmisségét állító - keresetét a Fővárosi Bíróság 11.K.30.245/2010/10. számú ítéletében elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Megállapította - az Alkotmánybíróság 272/B/2006. számú határozatára utalva -, hogy az elsőfokú bíróság elsődleges feladata annak vizsgálata volt, hogy az alperes megfelelően választotta-e ki az alkalmazandó jogot. A határozat alapjául szolgáló jog kiválasztását lényeges körülménynek tekintette, mivel az e körben való tévedés a határozat hatályon kívül helyezéséhez vezet. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/A.§-ára és a KGD/1992/5. számában közzétett véleményre utalva kiemelte, hogy egy határozat törvényessége jogszerűen úgy ítélt meg, ha a bíróság azt a meghozatala időpontjában hatályos szabályokkal veti össze, illetve az eljárás megindításakor az eljárás alapjául szolgáló tényálláshoz viszonyítva ítéli meg. Megállapította, hogy az idő múlása, a jogszabályok módosulása és a körülmények változása nem tehet egy határozatot jogszerűvé vagy jogsértővé. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott, a jogszabályszerkesztésről szóló 61/2009. (XII.14.) IRM rendeletre (a továbbiakban: IRM rendelet) utalva rámutatott arra, hogy általános normatani szabály, hogy az anyagi jogi előírást - az eljárásjogi normáktól eltérően - az alkalmazására okot adó jogi tény bekövetkezésének napján hatályos szabályok szerint kell meghatározni. Megállapítása szerint az anyagi jogszabály hatályon kívül helyezése főszabály szerint csak azt zárja ki, hogy az újonnan keletkező jogviszonyokra az

Kfv.II.37.340/2011/5.szám

jogi hatással legyen, a korábban létrejött jogi tények, jogviszonyok körében mindaddig tovább alkalmazandó, amíg azok „ki nem futnak alóla”. Kiemelte, hogy külön átmeneti szabályt csak akkor kell hozni, ha a jogalkotó úgy dönt, hogy az anyagi jogi jogviszonyt nem a keletkezése időpontjában hatályos jogszabályok, hanem a későbbi anyagi jogi norma szerint kell megítélni. Erre figyelemmel és átmeneti rendelkezés hiányában álláspontja szerint a főszabály érvényesül. Rögzítette, hogy a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 29. § (4) bekezdésével módosított Tpvt. 8.§-ának (1) bekezdése és az Fttv. 29. §-ának (12) bekezdés a) pontjával megállapított Tpvt. 8.§ (2) bekezdés a) és b) pontjai anyagi jogszabályt tartalmaznak, melyek 2008. szeptember 1-én léptek hatályba. Mivel főszabály szerint a 2008. szeptember 1-e előtti magatartásokat nem lehet az új anyagi jogi szabály alapján értékelni, ezért egyetértett azzal az elsőfokú bírósági állásponttal, hogy a felperes 2005., 2006. és 2007. évben tanúsított magatartását az ezen időben hatályos versenyjogi szabályok alapján kellett minősíteni. Utalt a Pp. 2011. január 1-től hatályos és a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazandó 339/A. §-ának rendelkezésére, mely szerint a közigazgatási határozatot a bíróság a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok alapján vizsgálja felül. Utalt továbbá a Tpvt. 45.§-ának változatlan szövegére, mely szerint a Gazdasági Versenyhivatal jár el minden olyan versenyfelügyeleti ügyben, amely nem tartozik a bíróság hatáskörébe. Megállapította, hogy az Fttv. 10.§-a jelentős hatásköri változást hozott, de ezek a szabályok csak a 2008. szeptember 1-ét követően tanúsított magatartások körében lefolytatandó eljárásokban alkalmazandók. Kiemelte, hogy az Fttv. nem rendelkezik az alperesnek a Tpvt. 8.§-ához kapcsolódó - Tpvt. 45.§-a szerinti - hatásköréről, így a-zt meg sem szünteti. Megállapítása szerint az Fttv. hatásköri szabályai nem vonatkoznak a korábbi anyagi jog alapján, a korábban tanúsított magatartások miatt eljáró hatóságra. Fentiek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperesnek a 2008. szeptember 1-e előtt tanúsított magatartások vizsgálatára fennállt a hatásköre, ezért a felperes 2005 októbere és 2007 májusa között adott versenyjogsértő tájékoztatásaival kapcsolatban jogosult és köteles volt eljárni. Jogértelmezésének alátámasztásaként érvelt azzal is, hogy az Fttv. 2008. szeptember 1-jétől indult eljárásokban alkalmazandó 10.§-a a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmának megsértése esetén rendelkezik az eljáró hatóságokról, azaz nincs és nem is

Kfv. II. 37. 340/2011/5. szám

lehet e rendelkezésnek visszaható hatálya. Tévesnek minősítette azt a felperesi álláspontot, miszerint a korábban megvalósított fogyasztói megtévesztés 2008. szeptember 1-e után az Fttv. alapján szankcionálandó. Alaptalannak találta a felperes kifogását amiatt, hogy az elsőfokú bíróság a Fővárosi Bíróság másik tanácsa által hozott ítéletet nem vette figyelembe és érveit részben megválaszolatlanul hagyta. E körben rámutatott arra, hogy az elsőfokú ítélet kellően indokolt, indokolása okszerű és megalapozott.

Az Alkotmánybíróság 353/B/2007. számú határozatára is figyelemmel elfogadta a PSZÁF eljárásának ítéleti minősítését, értékelését. Kiemelte, hogy a PSZÁF és az alperes más-más aspektusból vizsgálta a felperes magatartásának jogszerűségét, mivel a PSZÁF a Tpt. rendelkezéseinek megsértése és nem versenyjogi jogsértés körében járt el. Utalt arra is a másodfokú bíróság, hogy a felperes a megállapított tényállást érdemben nem vitatta.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítéletnek - az elsőfokú ítéletre és az alperesi határozatra is kiterjedő - hatályon kívül helyezését kérte, annak megállapítása mellett, hogy az alperes hatáskör hiányában járt el és ez okból semmis határozatot hozott. Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Tpv. 8.§-át, 45.§-át, az Fttv. 10.§ (1)-(3) bekezdését, 53. § (1) és (2) bekezdését, valamint a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 121.§ (1) bekezdés b) pontját, valamint a Pp. 339/A.§-át. Az Fttv. preambulumaéhoz fűzött jogalkotói indokolásra utalva hivatkozott arra, hogy az Fttv. hatályba lépésével az ott rögzített anyagi jogi szabályok alkalmazásának van helye. E körben érvelt azzal, hogy van a jogerős ítéletben hivatkozott normatani főszabályt megdőntő kivételi szabály, mert ilyennek minősül a Tpv. 8.§-át módosító Fttv. 29.§ (4) bekezdése, valamint az Fttv. hatályba léptető rendelkezései [52.§ (2) bekezdése és 53. § (1) bekezdése]. Álláspontja szerint az IRM rendelet 84. § (6) bekezdés a) pontjával összeegyeztethető az Fttv. átmeneti rendelkezéseiből általa levont következtetés, mely szerint az Fttv.-vel módosított Tpv. 8.§-át a 2008. szeptember 1-e előtt tanúsított magatartásra is alkalmazni rendelte azáltal, hogy ezen időszakra eltérő szabályt nem kodifikált a jogalkotó. Hivatkozása szerint a másodfokú bíróság - ahogy az elsőfokú bíróság is - a Tpv. és az Fttv. hatásköri szabályait tévesen értelmezte. Álláspontja szerint a Tpv.

Kfv.II.3?. 340/2011/5.szám

45.§-ából - annak változatlanul hagyott szabályából - érdemi következtetés nem vonható le az alperes hatáskörét illetően. E körben állította, hogy a szabályozás logikai egysége a lényeges, mert a jogi normát alkotó tételek nem mindig egy bekezdésben (egy helyen) jelennek meg, valamennyi jogtétel együttesen alkalmas a jogalkotó által szándékolt gondolati tartalom kifejezésére, és a jogértelmezés során mindig mérlegelni kell, hogy kizárható-e a jogalkotói mulasztás. Álláspontja szerint ezért a Tpvt. 45.§-át a Tpvt. más előírásának - így 8§-ának - rendelkezésével együtt kell értelmezni. Lényegesnek tekintette, hogy 2008. szeptember 1. után a Tpvt. 8.§-a már csak a fogyasztó-vállalkozás viszonylaton túlmutató magatartásokra, azaz a vállalkozások egymás közötti kapcsolatára terjed ki (fogalmaz meg tilalmat). Hangsúlyozta - az Alkotmánybíróság 721/B/1995. számú döntésére figyelemmel - , hogy a jogalkotói mulasztás a jogalkalmazók számára nem ad lehetőséget arra, hogy a hiteles jogszabály értelmezéssel (törvényi indokolással) szemben kiterjesztően értelmezze a hatásköri szabályokat. Kifogásolta az elsőfokú ítélet kapcsán, hogy a bíróság nem követett egységes gyakorlatot a felek által hivatkozott bírósági ítéletek értékelésekor (egyiket elfogadta, másikat mellőzte). E körben való eljárásra iránymutatást kért a felülvizsgálatot végző bíróságtól.

Hiányosnak ítélte az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását a hivatkozott ítéletek és kereseti érvelésének értékelése körében. Állította azt is, hogy a jogerős ítélet indokolásával szemben az időmúlásnak, mint jogi ténynek az ügy megítélése szempontjából nem volt szerepe, mert a jogszabályváltozás 2008. szeptember 1-én következett be, míg a hatósági döntés meghozatalára 2009. december 10-én került sor. Sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok a PSZÁF által lefolytatott eljárást és az ugyanazon jogalapon és tényeken nyugvó marasztaló határozatát nem vették figyelembe. E körben érvelt azzal, hogy az Alkotmánybíróság 353/B/2007.AB határozat megállapításának nincs jelentősége (azzal maga is egyet értett) , mert a perbeli esetben a PSZÁF és az alperes a banki tevékenységet nem különböztö, hanem azonos aspektusból vizsgálta. Állította - „ne bis in idem” elvre figyelemmel -, hogy a kétszeres eljárás alapvető tilalomba ütközik. Hangsúlyozta, hogy az alperes sem a Tpvt., sem az Fttv. alapján nem rendelkezik hatáskörrel, mert az az Fttv. 10.§ (2) bekezdése alapján a PSZÁF-ot illette meg, aki eljárási kötelezettségének eleget is tett. Erre figyelemmel - véleménye szerint - a bíróságnak a határozatot meg kellett volna semmisítenie a Ket. 121.§

Kfv.II.37.340/2011/5.szám

(1) bekezdés b) pontja és   alapján.
a Pp. 339.§ (1) bekezdése

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte állítva, hogy a felülvizsgálati hivatkozások, különösen a Pp. 2011. január 1-ével módosult és alkalmazandó 339/A.§-ára figyelemmel, megalapozatlanok. Az Fttv. indokolásából levont felperesi következtetéseket tévesnek minősítette, mert abban nincs visszamenőleges jogalkalmazásra való felhatalmazás. Állította - idézve a felperes versenyfelügyeleti eljárás idején kifejtett álláspontját - hogy az Fttv. 10-11.§-ai alapján is fennállna hatásköre, ha a vizsgált magatartást a felperes 2008. szeptember 1 -e után tanúsította volna. Hangsúlyozta, hogy főszabály az, hogy az alkalmazásra okot adó jogi tény bekövetkezésének napján hatályos anyagi jogi szabályokat kell alkalmazni. Állította, hogy a felperes alaptalanul kapcsolta össze a Tpvt. 45.§-át és 8.§-át, továbbá arra is megalapozatlanul hivatkozott, hogy a Tpvt. 45.§-ának változatlanul hagyása jogalkotói mulasztást tükröz. Álláspontja szerint az Fttv. hatályba lépése előtt elkövetett jogsértés miatt a Tpvt. szerinti eljárási és hatásköri szabályok az irányadók, melyet az Fttv. miniszteri indokolása és az Fttv. átmeneti szabályaik (52-53.§) nem érintenek. Vitatta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása hiányos. Jogszerűnek ítélte, hogy a bíróság az álláspontjával egyező joggyakorlatra utal, ugyanakkor mellőzi az eltérő véleményt megfogalmazó ítélet figyelembe vételét. Megjegyezte, hogy a figyelmen kívül hagyott fővárosi bírósági ítéletet a másodfokú bíróság időközben hatályon kívül helyezte. A PSZÁF eljárását és határozatát érintve kiemelte, hogy az az eljárás nem versenyjogsértés, hanem tőkepiaci szabályok megsértése miatt indult és ez utóbbi szabályok megsértése folytán került sor a felperes marasztalására.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján bírálta el és a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálva azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 270.§ (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás tárgya a jogerős ítélet, mely jelen perben a másodfokú bíróság által meghozott ítélet, ezért a Kúria a felperesnek az elsőfokú bíróság ítéletére vonatkozó kifogásait - jogszabályi felhatalmazás hiányában érdemben nem vizsgálta.

Kfv.II.37.340/2011/5.szám

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűsége körében az alperes hatáskörét és a határozata törvényességét érintő jogszabályi rendelkezéseket helyesen értelmezte, jogerős ítéletét részletesen és okszerűen indokolta az alábbiak szerint.

A másodfokú bíróság helytállóan érvelt a 2010. évi CXXVI. törvény 29. §-ával ■ módosított és e törvény 22.§ (4) bekezdése alapján 2011. január 1-ével hatályba lépő, a folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazandó 339/A.§-ának rendelkezéseivel. E rendelkezés egyértelművé tette, hogy a bíróság a közigazgatási határozatot - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül.

A bírósági felülvizsgálat keretében - ahogy arra a másodfokú bíróság is utalt - alapvető jelentőségű az alkalmazandó anyagi és eljárás jogszabályok meghatározása, mivel az e körben való téves hatósági/bírósági állásfoglalás azzal a következménnyel jár, hogy a határozatot/ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

Helyesen hivatkozott a másodfokú bíróság az IRM rendelet 84. § (6) bekezdésében - és a jogalkotásról szóló korábbi 1987. évi XI. törvény 12.§ (2) bekezdésében, majd a későbbi 2010. évi CXXX. törvény 15.§ (2) bekezdésében is - megfogalmazott azon általános normatani szabályra, hogy az anyagi jogi előírást az alkalmazására okot adó jogi tény bekövetkezésének napján hatályos szabályok alapján kell meghatározni. E normatani szabály lényege, hogy adott magatartás tanúsításakor az adott időpillanatban meglévő (közzétett, kihirdetett, ezáltal általánosan tudottnak tekintendő) magatartásszabályokhoz való igazodás az elvárható, és a cselekvőn nem kérhető számon a magatartás tanúsítását követően megalkotott szabály, jogi norma, illetve annak betartása. Ettől az általános jogelvtől, ahogy erre a másodfokú bíróság is utalt csak kifejezett jogszabályi rendelkezés alapján - nyomós okból - lehet eltérni. Az eltérést a jogalkotónak kifejezetten és egyértelműen kell megfogalmaznia.

A felperes által felhívott és idézett Fttv. miniszteri indokolását és az Fttv. 52-53.§-ának rendelkezéseit a felperes tévesen tekinti ilyen rendelkezésnek. A miniszteri indokolásnak kötelező ereje nincs, az átmeneti rendelkezések pedig semmilyen olyan jellegű - határozott irányú - jogalkotói szándékot nem tükröznek, amely az új anyagi jogi szabály (Fttv. 3.§-a) visszamenőleges

Kfv.II.37.340/2011/5.szám

alkalmazását tenné lehetővé. Kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányában pedig alapvetően téves az a felperesi álláspont, hogy 2005 őszétől 2007 áprilisáig tanúsított magatartásának jogszerűségét nem a tanúsításkor hatályos jogszabályok (Tptv. 8.§-a) szerint kell minősíteni, illetőleg - elévülési időn belül - a felperes akár mentesülhet a jogellenes magatartásának jogkövetkezményei alól, kizárólag azért, mert a hatósági vizsgálat idején már más a jogi norma tartalma.

Helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság, hogy az anyagi jogszabály hatályon kívül helyezése (a Tptv. 8.§-ának módosítása folytán bekövetkezett normaváltozás) azt zárja ki, hogy a módosítást követően keletkezett jogviszonyban a korábbi norma érvényesüljön, hiszen ekkor már az adott magatartásszabály kívül esik a követendő szabályok körén.

A fentiekre tekintettel a Kúria egyetértett a másodfokú bírósággal abban, hogy a felperes magatartására a 2008. szeptember 1-e előtt hatályos Tptv. 8.§-ának rendelkezései az irányadók, és e magatartások megítélése kapcsán a 2008. szeptember 1-ével hatálya lépő Fttv. 3.§-ának a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatra vonatkozó tilalmi szabályai nem alkalmazhatók.

A Kúria megállapította, hogy a másodfokú bíróság a hatásköri szabályok helyes értelmezése folytán jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a Tptv. 45.§-a alapján hatáskörében eljárva hozta meg a felperest marasztaló döntését.

Az nem kétséges, hogy a hatósági eljárás megindítására 2008. szeptember 1-ét követően került sor. Ekkor már hatályba lépett az Fttv., amelynek 10.§-a új hatásköri szabályokat rögzített. A felperes azonban alaptalanul állítja, hogy az Fttv. 10.§-a szerinti hatásköri szabályokat kellett volna alkalmazni és az eljárás a PSZÁF hatáskörébe tartozott, amely hatóság el is járt az adott versenyjogsértés tekintetében.

A felperes érvelése során figyelmen kívül hagyta, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatra vonatkozó szabályozás 2008. szeptemberében alapvetően és a 2005/29/EK. irányelvnek megfelelően módosult, a változásokat a 2008. szeptember 1-én hatályba lépett Fttv. vezette be. E törvény 3.§-ában fogalmazta meg a jogalkotó a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmát, határozta meg annak fogalmát, főbb típusait (és agresszív

Kfv.II.37. 340/2011/5.szám

kereskedelmi gyakorlat), továbbá a törvény mellékletében kifejezetten nevesítette azokat a magatartásokat, amelyeket e tilalmi körbe tartozónak ítélte. Az Fttv. 3. §-ában foglalt norma érvényesítésére feljogosított hatóságokat, hatásköri szabályokat nevesíti a felperes által alkalmazni kért Fttv. 10.§-a.

A fentiekben ki fejtette szerint - a felperes érvelésével szemben - az Fttv. 3.§-ának rendelkezéseit, anyagi jogi szabályait nem lehetett alkalmazni a felperes 2005 őszétől 2007 áprilisáig tanúsított magatartásának vizsgálata során, e magatartások ez okból nem minősülhettek a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat törvényi tilalmába ütközőnek, így a Fttv. 3.§-ához kapcsolódó eljárási szabályokat tartalmazó Fttv. 10.§ (2) bekezdés alkalmazásának törvényi feltételei nem álltak fenn.

Mivel az Fttv. 3.§-a és 10.§-ának rendelkezései összekapcsolódnak, ezért az Fttv. 10.§-a alapján nem adható válasz arra a kérdésre, hogy a 2008. szeptember 1-ét megelőzően tanúsított maga tartás jogszerűségének ellenőrzésére mely hatóság jogosult, ezért az Fttv. 10. §-ára alapított felperesi felülvizsgálati érvelés nem alkalmas a jogerős ítéletben foglalt hatásköri szabályok értelmezésének cáfolatára.

A felperes kizárólag állította, azonban semmivel sem bizonyította, hogy a Tpv. 45.§-ának változatlanul hagyott rendelkezése kizárólag jogalkotói mulasztás következménye, és ezért ezt a rendelkezést figyelmen kívül kellene hagyni.

Helytállóan mutatott rá a másodfokú bíróság arra, hogy az Fttv. rendelkezései és módosító szabályai nem érintik az alperesnek a Tpv. 8.§-ának rendelkezéseihez kapcsolódó hatáskörét, azt nem szüntették meg, ezért a Tpv. 45.§-ának rendelkezése alapján az alperes a vizsgált versenyfelügyeleti ügyben eljárhatott. A felperesnek az Fttv. preambulumaéhoz fűzött jogalkotói indoklásra hivatkozó, továbbá az Fttv. hatályba léptető rendelkezésein alapuló - fentiekben is cáfolt - érvelése megalapozatlan, kiragadott és tévés értelmezést tükröz, ezért nem alkalmas a jogerős ítélet okszerű és részletes indokainak cáfolatára.

A Kúria a felperesnek az elsőfokú bíróság eljárásával kapcsolatos kifogásait a jogerős ítélet megállapításainak helyt állósága körében vizsgálva levonta azt a

Kfv.II.37.340/2011/5.szám

következtetést, hogy a másodfokú bíróság okszerűen minősítette az elsőfokú bíróság ítéletét jogszerűnek, tekintve, hogy az elsőfokú bíróság a saját jogi álláspontjával ellentétes másik elsőfokú (és nem jogerős) ítéletet nem volt köteles figyelembe venni, saját ellentétes álláspontjának kifejtése ezen ítélet értékelésének mellőzését kellően indokolta. Az elsőfokú ítélet indokolásának nem volt olyan hiánya, amelyet a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróság terhére kellett volna értékelnie.

Az idő múlásával kapcsolatos jogerős ítéleti érvelés helyt állósága, ahogy arra az alperes is felülvizsgálati ellenkérelmében utalt, a jogerős ítélet érdemi megállapításait nem érinti, ezért annak jelen ügyre közvetlenül nem érvényes következtetései nem befolyásolják a jogerős ítélet törvényességét.

A felperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy jogsértő módon ugyanazon magatartása miatt párhuzamos hatósági eljárások folytak ellene. Ezzel szemben tény az, hogy a PSZÁF 2009. április 1-én meghozott határozatában nem versenyjogi, hanem tőkepiaci szabályok megsértése miatt marasztalta el a felperest, azaz nem ugyanazon jogszabályi rendelkezések alapján, hanem más jogi aspektusból minősítette a felperes magatartását. Ahogy arra a másodfokú bíróság helytállóan rámutatott, az Alkotmánybíróság 353/B/2007. számú határozatában alkotmányosnak fogadta el azt, hogy egy ügyel (magatartással) kapcsolatosan - annak többféle aspektusára figyelemmel - több hatóság előtt indulhat eljárás. Ezért okszerű az a jogerős ítéleti megállapítás, hogy a PSZÁF által lefolytatott eljárás nem zárja ki az alperes eljárását, és a PSZÁF határozat a meghozott versenyhatósági határozat törvényességét nem cáfolja.

A fentiekre figyelemmel a Kúria megállapította, hogy a Fővárosi Ítéltábla ítélete nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott okokból, ezért azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperes jogi képviselével a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségek megfizetésére. A perköltség összegét a Kúria a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg, a felülvizsgálati eljárásban kifejtett képviseleti munka arányában.

Kfv.II.37.340/2011/5.szám

Tekintettel arra, hogy a felperes az 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (1) és 50.§ (1) bekezdése alapján a 2.400.000 forint felülvizsgálati eljárási illetéket az Itv. 74.§ (1) bekezdése alapján eljárva megfizette, ezért a Kúria a felülvizsgálati illeték viselésére és nem megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2012.április 11.

***Dr. Fekete Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Tóth Kincső sk. előadó bíró,
Dr. Kalas Tibor sk. bíró***